

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobce: **AUTODROM MOST a.s.**, IČ 25419048,
se sídlem Tvrzova 5, 434 01 Most,
zastoupený Mgr. Petrem Zachem, advokátem,
sídlem Karlovo nám. 325/7, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3, JID: 11235/2019/KUUK,

takto:

- I. Návrh žalobce na zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, JID: 185516/2018/KUUK, dále rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 10. 9. 2018, č. j. MmM/084293/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/039936/900/2017/ŠP, dále rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, JID: 181932/2018/KUUK, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 11. 9. 2018, č. j. MmM/096755/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/107925/3167/2017/ŠP, **se odmítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3, JID: 11235/2019/KUUK a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního ze dne 15. 10. 2018, č. j. MmM/109549/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/047789/1209/2018/ŠP se **pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen **uhradit žalobci** náhradu nákladů řízení ve výši 24 200 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2703/SCKZU/2018-3, JID: 11235/2019/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 10. 2018, č. j. MmM/109549/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/047789/1109/2018/ŠP. Tímto rozhodnutím Magistrátu města Most byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 4. 2018, v čase nejméně od 15:15 hod. do 16:24 hod, dále dne 3. 6. 2018 v čase kolem 14:20 hod., dále dne 10. 6. 2018, v čase nejméně od 14:39 hod. do 15:25 hod., dne 17. 6. 2018 v čase nejméně od 14:50 hod. do 15:10 hod., dne 6. 7. 2018 v čase kolem 9:18 hod., dále dne 8. 7. 2018 v čase nejméně od 12:12 hod. do 13:03 hod. a dne 22. 7. 2018 v čase nejméně od 14:00 hod. do 14:45 hod. v Mostě, části Souš při pořádání akce nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hlučnými činnostmi a porušil čl. II odst. 1 písm. b) obecně závazné vyhlášky č. 2/2017 Statutárního města Mostu ze dne 7. 3. 2017 o regulaci hlučných činností (dále jen „vyhláška“) a za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč.
- Žalobce v žalobě navrhl spojení řízení v této věci s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 75 A 7/2019. Z toho důvodu žalobce v žalobě dále požadoval zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, JID: 185516/2018/KUUK, dále rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 10. 9. 2018, č. j. MmM/084293/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/039936/900/2017/ŠP, dále rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, JID: 181932/2018/KUUK, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního ze dne 11. 9. 2018, č. j. MmM/096755/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/107925/3167/2017/ŠP.
- Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

- Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nezákonná, a to z hlediska hmotněprávního, a to pochybením správního orgánu při Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aplikaci práva hmotného a dále i z hlediska procesního, neboť je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dále i v důsledku vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Konkrétně žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí nemá skutkovou oporu v provedených důkazech, žalovaný dále věc nesprávně právně posoudil a dále se žalovaný v řízení dopustil procesních pochybení, která mohou mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nezákonnost rozhodnutí podle žalobce vyplývá rovněž ze skutečnosti, že správní orgán překročil meze správního uvážení, když správní orgán zcela svévolně hodnotil skutkový stav, postavený pouze na hypotéze naplnění neurčitěho obecně-právního pojmu obsaženého ve vyhlášce.

5. Žalobce v žalobě uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rezignoval na zjištění skutečného skutkového stavu v rozhodných dnech, kdy mělo ze strany žalobce dojít k porušení vyhlášky. Rozhodnutí nemá oporu v provedených důkazech, neboť nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem ani jinak nebylo postaveno na jisto, že skutečně došlo k porušení vyhlášky a z toho důvodu jsou napadená rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná, právě pro nedostatek důvodů.
6. V žalobě dále žalobce uvedl, že žalovaný převzal právní argumentaci správního orgánu I. stupně, i když s ní vnitřně nesouhlasil a doplnil, že věc byla nesprávně posouzena, zejména v důsledku aplikace § 4 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, jejichž spácháním byl žalobce uznán vinným.
7. Podle názoru žalobce žalovaný neodstranil procesní pochybení správního orgánu I. stupně např. tím, že žalobce nepoučil o jeho pohledu na nedostatečnost liberačních důvodů, nevyzval žalobce k předložení dalších důkazů či doložení dalších skutečností, čímž způsobil pro žalobce vydání nečekaného rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný zcela rezignovali na zjištění, kdo je osobou, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že při zjišťování všech skutkových okolností rozhodných pro zhodnocení věci vycházel ze spisového materiálu. Žalovaný konstatoval, že se jedná již o několikáté rozhodnutí ve věci porušení předmětné vyhlášky ze strany žalobce a již v několika jiných řízeních rozhodl žalovaný o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k novému projednání, z důvodu potřeby zpracování znaleckého posudku stran měření hladiny hluku ve dnech probíhajících akcí. Tento požadavek však považuje Ministerstvo vnitra ČR za nezákonný s tím, že postačuje subjektivní posouzení dotčených osob a správní uvážení příslušného správního orgánu.
9. Žalovaný nepovažoval za potřebné se vyjadřovat k jednotlivým žalobním námitkám a odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění obou napadených rozhodnutí.
10. Závěrem žalovaný uvedl, že neměl možnost rozhodnout jinak, než tak, jak bylo rozhodnuto v žalobou napadeném rozhodnutí, a to právě s ohledem na právní názor nadřízeného správního orgánu, který uvedl, že jeho nerespektováním dochází ze strany žalovaného k porušování zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce

11. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost, že na činnost žalobce vyhláška vůbec nedopadá, neboť se vztahuje na provoz na pozemních komunikacích a podle vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 7. 10. 2019 se v areálu žalobce nacházejí veřejně přístupné účelové komunikace a během provozní doby areálu nemá provozovatel možnost ovlivnit užívání této veřejně přístupné účelové komunikace třetími osobami. Osoby, které tuto veřejnou účelovou komunikaci užívají, se taktéž podílejí na celkové hlukové zátěži, když navíc mj. v areálu žalobce se nachází i volně přístupná čerpací stanice pohonných hmot a dobíjecí stanice pro elektroautomobily. Dále žalobce doplnil, že pokud na někoho působil hluk rušivě ve dnech, které jsou předmětem řízení, když žalobce v tu dobu nepůsobil žádnou hlučnou činností, tak se jednalo o hluk z provozu na pozemních komunikacích. Navíc žalobce doplnil, že velký závodní okruh je neveřejnou účelovou komunikací, neboť je i dopravní cestou určenou k užití silničními a jinými vozidly a dále slouží spojení nemovitostí mezi sebou a s ostatními pozemními komunikacemi. Pokud není dráha využívána k závodům nebo tréninku, zcela běžně po ní jezdí údržba areálu, převáží se různé věci z jedné části areálu do druhé. Některé nemovitosti v areálu jsou dostupné pouze po velkém závodním okruhu.

Ústní jednání před soudem

12. Při jednání soudu nařízeném na den 19. 10. 2020 žalobce setrval na své žalobě a zopakoval, že vyhláška je v rozporu se zákonem o veřejném zdraví, a proto Statutární město Most překročilo meze své působnosti, jak navíc vyplývá z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 41/04.
13. Právní zástupce žalovaného odkázal na rozhodnutí a vyjádření ve věci.
14. Žalobce ve věci navrhl doplnění dokazování právními stanovisky doc. JUDr. M. K. ze dne 13. 3. 2017 a ze dne 3. 1. 2020, územním plánem města Most, dopisy Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ohledně kategorizace pozemních komunikací v areálu Autodromu Most ze dne 7. 10. 2019 a 14. 11. 2019, dopisem ze dne 8. 11. 2019, dotazem na Krajskou hygienickou stanici Ústeckého kraje ohledně nesouhlasů s výstavbou v okolí Autodromu Most, výslechem svědků J. Z., J. S., ředitelky pro obchod a marketing Autodromu Most, Ing. V. R., J. H., J. S., bytem X a M. F. Soud navržené dokazování v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť jej považoval za nadbytečné.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. V první řadě soud se soud zabýval návrhem žalobce v petitu na zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2410/SCKZU/2018-3, JID: 185516/2018/KUUK, dále rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 10. 9. 2018, č. j. MmM/084293/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/039936/900/2017/ŠP, dále rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 2411/SCKZU/2018-3, JID: 181932/2018/KUUK, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 11. 9. 2018, č. j. MmM/096755/2018/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/107925/3167/2017/ŠP. Soud v dané věci zjistil, že o návrhu žalobce na zrušení těchto rozhodnutí je vedeno samostatné řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 75 A 7/2019, proto soudu nezbylo, než návrh v této části podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, neboť byla dána překážka věci zahájené.
17. Co se týká namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
18. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát města Mostu vydal dne 15. 10. 2018 rozhodnutí č. j. MmM/109549/2018/OSČ-P/ŠP, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu podle zákona o obcích, kterého se dopustil tím, že dne 22. 4. 2018, v čase nejméně od 15:15 hod. do 16:24 hod., dále dne 3. 6. 2018 v čase kolem 14:20 hod., dále dne 10. 6. 2018, v čase nejméně od 14:39 hod. do 15:25 hod., dne 17. 6. 2018 v čase nejméně od 14:50 hod. do 15:10 hod., dne 6. 7. 2018 v čase kolem 9:18 hod., dále dne 8. 7. 2018 v čase nejméně od 12:12 hod. do 13:03 hod. a dne 22. 7. 2018 v čase nejméně od 14:00 hod. do 14:45 hod. v Mostě, části Souš při pořádání akce nezajistil své provozní záležitosti tak, aby svým provozem nerušil své okolí hluknými činnostmi a porušil čl. II odst. 1 písm. b) obecně závazné vyhlášky č. 2/2017 Statutárního města Mostu ze dne 7. 3. 2017 o regulaci hlukných činností (dále jen „vyhláška“) a za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

orgánu I. stupně s odkazem na závazný právní názor nadřízeného správního orgánu potvrdil.

19. Soud se nejprve zabýval tím, zda předmětná vyhláška nezpůsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatku věcné působnosti Statutárního města Most k vydání předmětné vyhlášky.
20. Podle čl. 8 Ústavy *se zaručuje samospráva územních samosprávných celků.*
21. Podle čl. 100 odst. 1 věta první Ústavy *územní samosprávné celky jsou územními společenstvími občanů, která mají právo na samosprávu.*
22. Podle čl. 104 odst. 3 Ústavy *zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.*
23. Podle § 10 zákona o obcích *povinnosti může obec ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou*
 - a) *k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány,*
 - b) *pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku,*
 - c) *k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně) (dále jen "veřejná zeleň") a k užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti,*
 - d) *stanoví-li tak zvláštní zákon.*
24. Podle § 35 odst. 1 zákona o obcích *do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon.*
25. Podle § 35 odst. 2 zákona o obcích *do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.*
26. Podle § 84 odst. 2 písm. h) zákona o obcích *zastupitelstvu obce je vyhrazeno vydávat obecně závazné vyhlášky obce.*
27. Podle § 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů *tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie*
 - a) *práva a povinnosti fyzických a právnických osob v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- b) *soustavu orgánů ochrany veřejného zdraví, jejich působnost a pravomoc,*
- c) *úkoly dalších orgánů veřejné správy v oblastech ochrany a podpory veřejného zdraví a hodnocení a snižování hluku z hlediska dlouhodobého průměrného hlukového zatížení životního prostředí.*
28. Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby. Splnění povinnosti k ochraně před hlukem z provozu na pozemních komunikacích nebo dráhách v chráněném venkovním prostoru stavby se považuje i za splnění této povinnosti v chráněném vnitřním prostoru stavby.
29. Podle § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví pokud při používání, popřípadě provozu zdroje hluku nebo vibrací, s výjimkou hluku z leteckého provozu, nelze z vážných důvodů hygienické limity dodržet, může osoba zdroj hluku nebo vibrací provozovat jen na základě povolení vydaného na žádost této osoby příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví. Orgán ochrany veřejného zdraví časově omezené povolení vydá, jestliže osoba prokáže, že hluk nebo vibrace budou omezeny na rozumně dosažitelnou míru. Rozumně dosažitelnou mírou se rozumí poměr mezi náklady na protihluková nebo antivibrační opatření a jejich přínosem ke snížení hlukové nebo vibrační zátěže fyzických osob stanovený i s ohledem na počet fyzických osob exponovaných nadlimitnímu hluku nebo vibracím. Toto povolení se nevydává, pokud je jeho vydání nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle zákona o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci).
30. Podle § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví měření hluku v životním prostředí člověka podle tohoto zákona může provádět pouze držitel osvědčení o akreditaci nebo držitel autorizace podle § 83c.
31. Podle § 34 odst. 1) zákona o ochraně veřejného zdraví prováděcí právní předpis upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení.
32. Podle § 34 odst. 2) zákona o ochraně veřejného zdraví noční dobou se pro účely kontroly dodržení povinností v ochraně před hlukem a vibracemi rozumí doba mezi 22.00 a 6.00 hodinou.
33. Podle § 78 odst. 1) písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví státní správu v ochraně a podpoře veřejného zdraví vykonávají krajské hygienické stanice.
34. Podle § 96 zákona o ochraně veřejného zdraví může obec obecně závaznou vyhláškou nařídit pro území obce nebo jeho část k ochraně zdraví před vznikem a šířením infekčních onemocnění provedení speciální ochranné dezinsekce a deratizace. Krajská hygienická stanice poskytne obci na její žádost součinnost při hodnocení naplnění podmínek pro nařízení speciální ochranné dezinsekce nebo deratizace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o přestupcích *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší podmínky uložené na ochranu veřejného pořádku při konání sportovních, kulturních, pietních a jiných společenských akcí anebo v místech určených k rekreaci, turistice nebo pohřbívání.*
36. Podle preambule vyhlášky je pak cílem vyhlášky *zachování přijatelných životních podmínek tak, aby nedocházelo k narušování a snižování pohody bydlení a životní úrovně občanů města Mostu, část Souš, a aby mohli obyvatelé této městské části obvyklým způsobem života využívat svůj majetek a nerušeně trávit svůj volný čas.*
37. Článek I. vyhlášky pak vymezuje činnosti, se kterými je spojeno vyšší riziko narušení veřejného pořádku takto: *K zajištění ochrany veřejného pořádku na území města se vymezují činnosti, které narušují veřejný pořádek a klid v obci nebo jsou v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku obyvatel:*
- a) používání hlučných strojů, přístrojů a zařízení,*
 - b) veškeré další činnosti, ať již provozního nebo neprovozního charakteru, které generují souvisle po dobu delší než 5 minut hluk, vibrace nebo dunění srovnatelné se zařízeními vymezenými v čl. I písm. a) této vyhlášky; předmětem regulace není provoz na pozemních komunikacích.*
38. Článek 2 vyhlášky pak upravuje omezení činností následovně: *Každý je povinen zajistit své provozní i neprovozní záležitosti tak, aby svým provozem, a vším, co s ním souvisí, vč. neprovozních aktivit, nerušil své okolí hlučnými činnostmi. Za tímto účelem se stanovují následující omezení:*
- a) O státem uznaných svátcích je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po celý den (6:00 – 22:00 hodin).*
 - b) O nedělích je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po 12:00 hodině (tj. po poledni od 12:00 do 22:00 hodin).*
 - c) Ve všech ostatních dnech výše neuvedených je každý povinen zachovávat klid, omezit hlučné projevy, a zdržet se činností vymezených v čl. I. této vyhlášky, a to po 18:00 hodině (tj. od 18:00 do 22:00 hodin).*
2. *Na každého, kdo prokazatelně uspořádá své záležitosti, ať již prostřednictvím technických, stavebních či jiných opatření tak, aby hlučné činnosti či projevy generované v důsledku jeho provozní či neprovozní činnosti nerušily okolí, nedopadají ustanovení čl. II odst. 1 této vyhlášky.*
39. Podle článku III. vyhlášky se tato vyhláška vztahuje na část města Most – Souš.
40. V článku IV. vyhlášky jsou stanoveny výjimky, tj. že vyhláška se nevztahuje na hluk generovaný úpravou zeleně a o dalších výjimkách rozhoduje Rada města Mostu.
41. Podle článku V. pak za nedodržení povinností uvedených ve vyhlášce je možno uložit sankce dle zvláštních právních předpisů.
42. Soud se při posuzování zákonnosti vydané obecně závazné vyhlášky držel ustálené rozhodovací praxe, zejména Ústavního soudu ČR (srov. např. nálezy Pl. ÚS 63/04, ze dne 22. 3. 2005), který k posouzení zákonnosti podzákonných právních předpisů používá test 4 kroků - 1) přezkum pravomoci obce vydávat obecně závazné vyhlášky, 2) zkoumání, zda se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obec, při vydávání obecně závazné vyhlášky, nepohybovala mimo hranice zákonem vymezené věcné působnosti, 3) zkoumání, zda obec při vydání obecně závazné vyhlášky nezneužila zákonem jí svěřenou působnost a 4) přezkum obsahu vyhlášky z hlediska „rozumnosti.“

43. V první řadě tedy soud zkoumal, zda měla obec dostatek pravomoci k vydání vyhlášky a dospěl k závěru, že k vydání obecně závazné vyhlášky není třeba zákonného zmocnění, neboť jde o originární normotvorbu, proto bylo v pravomoci obce obecně závaznou vyhlášku vydat.
44. V dalším kroku pak soud posuzoval, zda obec nevybočila ze své věcné působnosti při vydání obecně závazné vyhlášky. V samostatné působnosti, svěřené obci ust. § 35 zákona o obcích je obec ve své věcné působnosti omezena mezemi zákona a není možné, aby prostřednictvím samostatné působnosti, resp. obecně závazných vyhlášek upravovala otázky, které jsou vyhrazeny zákonu a není tak možné upravovat záležitosti, které jsou již upraveny zákonem. Totožně se již vyjádřil Ústavní soud ČR v nálezu Pl. ÚS 62/04: *„Ústavní soud respektuje místní samosprávu jako výraz práva a způsobilosti místních orgánů spravovat veřejné záležitosti v mezích daných zákonem, v rámci své odpovědnosti a v zájmu místního obyvatelstva. Reakce na společensky nežádoucí jevy v obci však nelze řešit autoritativním určením poměrů jednotlivců cestou své vlastní normotvorby, ke které obec nebyla zákonem zmocněna. Obecně závazné vyhlášky obcí nemohou upravovat věci, které jsou vyhrazeny zákonům. Zákonná úprava má přednost; před obecně závaznou vyhláškou pokud zákonodárce přijme pro vymezenou oblast určitá pravidla, subjekt územní samosprávy je nemůže duplicitně, či v rozporu se zákony, normovat.“* V obdobné věci Pl. ÚS 41/04 pak Ústavní soud ČR uvedl, že *„Účelem a funkcí obecně závazných vyhlášek je samostatná správa vlastních záležitostí obce. Nelze je tedy spatřovat v pouhé volné reprodukci zákonů, týkajících se úkolů státní správy, či dokonce v normování této oblasti. V případech, kdy obec vystupuje jako subjekt určující pro občana povinnosti jednostrannými zákazy a příkazy, tj. jestliže vydává obecně závaznou vyhlášku, jejímž obsahem jsou právní povinnosti, může tak činit jen v případě výslovného zákonného zmocnění, neboť je vázána čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“*
45. Soud v dané věci provedl komparaci právní úpravy na základě ust. § 30 a násl. zákona o ochraně veřejného zdraví a vyhlášky a dospěl k závěru, že vyhláška skutečně upravuje v čl. I. a II. stejný předmět jako je regulován již ustanovením § 30 a násl. zákona o veřejném zdraví, kterým je ochrana před hlukem a vibracemi. Zákon o ochraně veřejného zdraví svěřuje státní správu v této oblasti krajské hygienické stanici a navíc i vymezuje přestupky na úseku ochrany před hlukem, vibracemi. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 4 As 35/2003, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Podle názoru Ústavního soudu platí, že obec může v rámci své samostatné působnosti řešit obecně závaznými vyhláškami jen ty úkoly veřejné správy, které jsou zákony (zejména obecním zřízením) jako úkoly obce v rámci samostatné působnosti označeny, pokud tak činí způsobem, který neodporuje ústavnímu pořádku. Dále je třeba zdůraznit, že prostřednictvím obecně závazných vyhlášek nemůže obec regulovat úseky, které jsou upraveny dalšími správními předpisy, ani věci regulované soukromoprávně (např. občanským zákoníkem). Vždy musí zkoumat, zda daná oblast již není, třeba i částečně, upravena jakýmkoliv právními předpisy vyšší právní síly.“* V dané věci soud dodává, že v případě obecně závazné vyhlášky města Mostu č. 2/2017 dospěl k závěru, že předmět a cíl této vyhlášky se svým obsahem překrývá s obsahem ustanovení § 30 a násl. zákona o veřejném zdraví, proto má za to, že tato vyhláška je v rozporu s § 35 zákona o obcích, ve spojení s § Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30 a násl. zákona o veřejném zdraví. (srov. nálezn Ústavního soudu ČR ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 46/06).

46. Podle ustálené rozhodovací praxe není možné, aby povinnosti uložené obecně závaznou vyhláškou byly v podstatě totožné, a to třeba i částečně s těmi, které jsou sankcionovány podle skutkových podstat přestupků zákona o ochraně veřejného zdraví. Není tak možné, aby stejné jednání, které je definováno zákonem o ochraně veřejného zdraví, jako přestupek bylo následně sankcionováno jako za přestupek proti pořádku v územní samosprávě (srov. i nálezn Ústavního soudu ČR ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06).
47. Soud pro úplnost dodává, že ust. § 96 zákona o ochraně veřejného zdraví výslovně vyjmenovává oprávnění k vydání obecně závazné vyhlášky vůči zabezpečení ochrany zdraví, konkrétně pak k ochraně zdraví před vznikem a šířením infekčních onemocnění provedení speciální ochranné dezinsekce a deratizace a jiná oprávnění k vydání obecně závazné vyhlášky obcím nebyla zákonem v oblasti ochrany před hlukem svěřena.
48. S ohledem na shora uvedené dospěl soud v dané věci k závěru, že obecně závazná vyhláška Statutárního města Mostu č. 2/2017 je nezákonná, jelikož nebylo ve věcné působnosti obce upravit hlučné činnosti touto vyhláškou, neboť tato úprava je vyhrazena úpravě zákonné, resp. konkrétně zákonu o ochraně veřejného zdraví. Z toho důvodu je nezákonné i napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť nebylo ve věcné působnosti obce regulovat obecně závaznou vyhláškou hlučné činnosti, jelikož tato úprava je vyhrazena zákonu o ochraně veřejného zdraví. Z tohoto důvodu se soud nezabýval dalšími námitkami žalobce, zejména namítanými liberačními důvody, které správní orgán I. stupně podle námítky žalobce nevzal v potaz, neboť již takové zkoumání námitek žalobce považoval soud za bezpředmětné a nadbytečné.
49. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě obecně závazné vyhlášky, kterou soud shledal jako vydanou mimo oblast věcné působnosti obce a tedy nezákonnou, neprováděl navržené dokazování a zrušil pro nezákonnost i žalobou napadené rozhodnutí, a to v souladu s ust. § 78 odst. 1) s. ř. s. a rovněž tak v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť trpí stejnými vadami jako žalobou napadené rozhodnutí. Podle § 78 odst. 5 jsou správní orgány v dalším řízení vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
50. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 24 200 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 15 500 Kč za 5 úkonů právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Petrem Zachem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, podání repliky a vyjádření ve věci - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 1 500 Kč za s tím souvisejících 5 režijních paušálů po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT a z částky 4 200 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)